

Szolnoki szép remények

Patkós Imre megaprodukcióról, státuszokról, előre menekülésről

Nagyszabású, több száz művészt felvonultató koncerttel köszöntötte a 2013-as esztendőt a Szolnoki Szimfonikus Zenekar, amely abból a szempontból is különleges az együttes életében, hogy ezt az évet már 33 státuszban dolgozó muzikussal kezdik. Patkós Imre ügyvezető-szakmai igazgató bízik abban, hogy a finanszírozásukra is lesz elegendő pénz, hiszen ő is egyetért azzal, hogy a munkahelyeket fenntartó zenekarok a jövő, de arról is meg van győződve, hogy minden együttest egyedileg kellene kezelni, saját városához, feladataihoz viszonyítva.

Ismét mega-produkcióval léptek a közönség elé, hiszen hasonlón a 2012-es tánckoncerthez, több száz művész lépett pódiumra a Tiszaliget Sportcsarnokban. Hogyan született ennek az előadásnak az ötlete?

– A Magyar Állami Népi Együttessel öt éves a kapcsolatunk. Vezetője, Mihályi Gábor szolnoki gyökerekkel rendelkezik, és ez jó

kiindulópontot jelentett az együttműködéshez. Amikor korábbi társulatával, a Tisza Táncegyüttessel a Kállai Kettőt először állítottuk színpadra, Gábor felvette, hogy közös produkcióban is gondolkodhatnánk, így későbbi koreográfiáját, a Marosszéki táncokat is – melyet jelenlegi társulatával, a Magyar Állami Népi Együttessel állított színpadra – a zenekarunk kísérte. 2011 augusztusában felléptünk a Magyar Állami Népi Együttes jubileumi gálaestjén, a Margitszigeten, és azután következett 2012-ben a januári Vox Hungaricus. De a többi közreműködővel is van közös múltunk, hiszen dolgoztunk már a Budapesti Ifjúsági Kórusral, a Nemzeti Énekkarral is, a szolnoki énekkar és a gyerekkar pedig rendszeres partnerünk. Úgy véltük, hogy a Sportcsarnokban csak akkor fog szépen megszólalni a Carmina Burana, ha valóban 150 énekes énekl. Hozzáteszem, szinte mindenki barterben, vagy utólagos fizetéssel dolgozott, hiszen a költségvetésünkben nem is nagyon tudtuk volna ezt a megaprodukciót megfizetni. Az pedig, hogy Orff műve szerepeljen a műsorban, vezető karmesterünk, Izaki Maszahiro ötlete volt, s szerencsére nagyon jól illeszkedtek hozzá a Pannon freskó részletei.

I Úgy tűnik, a szolnoki publikum is különlegesnek találta a produkciót, hiszen megtelt a sportcsarnok. Lesz folytatása?

– Nagyon jó visszajelzéseket kaptam a közönségtől, nagyon sokan már a következő tánckoncert iránt érdeklődtek. Nagyobb helyekről is kaptunk már megkereséseket, de a költségvetése miatt azonban kérdés, hogy meg tudják-e fizetni. Ráadásul kis csapatunk van, 500-600 fős koncerteket szoktunk csak szervezni, így ez a megaprodukció súrolta a teljesítőképességünk határát. Ilyen nagyságrendű szervezési ügyekben nincs is igazán tapasztalatunk, de azért természetesen mindent elkövetünk a siker érdekében. Az is komoly tanulsággal járt, hogy volt korábban egy 28 koncertes, ifjúsági sorozatunk Prokofjev Péter és a farkas című művével, amely homokanimációval került színre. Eredetileg 22 előadásra készültünk, de egyre több felkérést kaptunk, s azokban a városokban, ahol megfordultunk, a gyerekeknek köszönhetően is volt lehetőség némi közönségszervezésre. Az egyházi sorozatunkkal is sikerült új közönségréteghez eljutni, amelynek figyelmét felhívtuk erre a januári rendezvényre. Nagyon örülök, hogy olyan emberek jöttek el, akik nemhogy a Művészetek Palotájában, hanem még a szolnoki felnőtt rendezvényeken sem jártak.

Volt olyan iskolaigazgató, aki külön buszt szervezett a Naphimnuszra a falu felnőttjeinek és gyerekeinek. Ez a nagy rendezvény a kulturálisan ellátatlan területek lakosságát is megcélozta, olyan embereket, akik nem gyakorló koncertlátogatók. Mindez persze a saját túlélésünket is segíti.

■ *Az érdeklődés pedig olyan nagy volt a Naphimnusz iránt, hogy az előadás előtti főpróbát is sokan megballgatták...*

– Igen, a főpróba a bérletnek része volt, ami a diákságé, s évközben az Aba-Novák sorozat főpróbáit is megnézhetik. Számukra bónusz volt ez a megaprodukció. Azokat a felnőtteket is ide irányítottuk, akik az esti előadásra már nem fértek be, így kárpótlásul legalább a Carmina Buranát meghallgathatták. Körülbelül 600-700-an voltak. Ha nincs ez a lehetőség, nagyon sokan lettek volna csalódottak.

■ *Mi az oka annak, hogy a társművészeti ágak közül a néptáncra esett a választásuk?*

– Szolnokon a balett nem vonzaná annyira a közönséget, azt a műfajt ez a közönség túl messzinek érezné magától. Bár a Campus bérletben vannak a helyi Mozdulat Táncműhely balettszervezetével közös előadásaink, ezeket azonban szűkebb rétegek látogatják, elsősorban a közreműködők családja, is-

merősei. A néptáncot a nagyközönség egészen másként éli meg. Mi nem szakadhatunk el a közönségünktől, olyan művészeti ágakat kell integrálnunk, melyek sok ember érdeklődését felkeltik. Ezzel a koncerttel azokhoz az emberekhez is közel tudunk kerülni, akik nem rendszeres koncertlátogatók. Az ellátatlan területekről is be kell vonzanunk azt a közönséget, amely eddig esetleg nem jutott hozzá ezekhez a kulturális élményekhez, mert nem volt módja rá.

■ *Az Előadó-művészeti törvényben meghatározott létszám-elvárásoknak hogyan fogják tudni megfelelni?*

– Jelenleg már 33 álláshelynél tartunk, így a kamaraszimfonikusoknál meghatározott létszámhoz ez bőségesen elegendő. Szívem szerint persze 80 muzsikust szerződtetnék. Ignác Ervin ügyvezető igazgató számos támogatói erőt mozgósított. Elindultunk egy irányba, kérdés, hogy tudjuk-e folytatni vagy sem. Szerencsére a város is segít. Persze, aggódunk azért, hogy hogyan tudjuk mindezt fenntartani, de előre menekülünk. Viszont így csak a zenészek fele van státuszban. De tudjuk, most már mindenki látja, hogy a jövő a munkahelyeket fenntartó zenekaroké. A város vezetése szerint is szükség van a zenekarra, ezt a mostani, januári hangverseny is igazolja. Mi is mindent megteszünk Szolnokért, ha nyerünk pályázati

pénzt, akkor olyan iskolákban is fellépünk, amelyek ezt nem tudnák megfizetni.

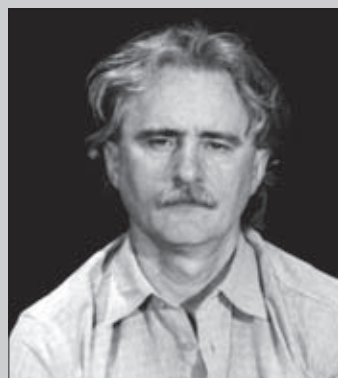
■ *Ezek szerint a nehézségek ellenére mindent megtesznek azért, hogy a zenekar működjön, megmaradjon.*

– Mi trabant-motorral húzzuk ezt a kamiont. Elmegyünk mindenhová, a környező kistérségekre is. De ettől függetlenül azt gondolom, nem biztos, hogy tőlünk ugyanazt kell elvárni, mint egy nagy együttestől. A szakmai munkánkban szeretnénk többet fordítani az alaptevékenységre, műhelymunkára, de nem tudunk, nem jut rá forrás... Ezért az értelmezés árnyalására lenne szükség, s nekünk kiemeltként nem ugyanazt kellene teljesítenünk, mint például egy nemzeti zenekarnak. A környékünk kulturálisan nagyon ellátatlan terület. A januári est bármely arénában bemutatható lenne, művészileg nagyon színvonalas, értékes produkció a szakma rangos képviselői szerint is, és nagyon komoly partnerek vettek részt benne. Hatásában, úgy vélem, nagy szerepe volt a roppant lelkes muzsikuskoknak, akik olyan odaadással, átéléssel és koncentráltan játszottak. A publikum olyan közösségi művészi élményt kapott, ami a tévé előtt nem átélhető. Az élőzene varázsában hiszünk, ezt kell folytatnunk, a környezetünkben élők és magunk miatt is.

R. Zs.

Néptánc szimfonikusokra hangszerelve

Mihályi Gábor a tánckonцерtról, a közönségépítésről

A Magyar Állami Népi Együttes művészeti vezetője, koreográfusa szereti a formabontó előadásokat, így született 2012-ben az első tánckoncert, ami sajátos átmenetet képez a koncert és a táncelőadás között, és ezzel is sikerült egy teljesen új közönségréteget megszólítani. Mihályi Gábor úgy véli a kommercializálódó, globalizálódó világban, a hétköznapi anyagi nehézségei, a sokféle vivő lehetőségek,

a könnyebben megszerezhető élmények szorításában érdemes közérthetőbb csomagolásba is burkolni a magas kultúrát – nem engedve azonban az értékekből –, hogy még több emberhez jusson el, és bízik abban, hogy a Szolnoki Szimfonikus Zenekarral folytatódik az együttműködésük.

■ *Hogyan kezdődött kapcsolatuk a Szolnoki Szimfonikusokkal?*

– Ez kicsit a múltamnak is köszönhető, hiszen jászberényi, Jász-Nagykun-Szolnok megyei származású vagyok. Ezen túl a kilencvenes évek közepén a szolnoki Tisza Táncegyüttesnek lettem a művészeti vezetője, s a társulatot egy évtizeden keresztül irányítottam. Öt esztendővel ezelőtt megkerestek a szolnoki barátaim, szeretnék volna, hogy egy nagy koncertjüknek legyen néptáncos, népies jellege. Beszélgettünk az előadás tematikájáról, azzal kezdődött ez az izgalmas találkozás. Az első közös próbán derült ki, milyen nagy lehetőségek vannak a két együttes együttműködésében, s mindez öt év elteltével, a mostani produkcióban csúcspontot ért el. De az eltelt évek során is